

AZ ARATÁS ÜNNEPÉN



HAOVED SZOCIALISTA CIONISTA MUNKÁSMOZGALOM

5409



LELTÁROZVA



A5409

Összejöveteli helyeink Budapesten és környéken

III. Zsigmond-utca 49. II. Tanács-
terem. Csütörtök fél 7 óra.

III. Zichy-utca 9. I. Tanács-
terem. Csütörtök, fél 7 óra.

IV. Fehérhajó-utca 8—10. Féleme-
let. Tanács-terem. Hétfő 6 óra.

V. Arany János-utca 29. M. C. Sz
helyiség. Szerda, 6 óra.

VI. Király-u. 93. I. Könyvtár. Csü-
törtök, 6 óra.

VII. Rumbach Sebestyén-utca 11.
fsz. Tanács-terem. Kedd és péntek
6 óra.

VII. Erzsébet-körút 26. fsz. Tanács-
terem. Kedd, 6 óra.

VIII. Nagyfuvaros-utca. 4. Tanács-
terem. Hétfő, 6 óra.

IX. Pávautca 39. fsz. Tanács-
terem. Kedd, 6 óra.

X. Cserkész-utca 7. I. Tanács-
terem. Kedd, 6 óra.

XI. Bocskai-u. templom tanács-
terme. Hétfő, 6 óra.

XIII. Dózsa György-út 55. fsz. Ta-
nács-terem. Csütörtök, 6 óra.

XIV. Szatmár-u. 32. Csütörtök, fél
7 óra.

Üzemi csoportjaink:

Zsidókórház, Szabolcs-u. Hétfő, fél
6 óra.

JOINT, Sas-utca 14. Kedd 1 1 5 óra.

Sportoktatás:

V. Fürst Sándor-utca 21/b. Tanács-
terem. Csütörtök, 6 óra.

Pestkörnyéki összejöveteli helyeink:
Ujpest, Liszt Ferenc-u. 7. fsz. Hétfő,
6 óra.

Pestszenterzsébet, Izabella-utca 20.
fsz. Hétfő, 6 óra.

Pestszentlőrinc, Batthyány-u. 80. fsz.
Péntek, 6 óra.

Kispest, Hunyadi-utca 47. fsz. Csü-
törtök, 6 óra.

Rákospalota, Bethlen-u. 58. Kedd,
6 óra.

Rákosszentmihály, József-u. 48. Va-
sárnap, 2 óra.

Csepel, Erzsébet-utca 84. Kedd, 6
óra.

Nagybudapesti központ:

V. Wekerle Sándor-u. 17. II. emelet.

Országos központ:

V. Gróf Teleki Pál-u. 8. I. emelet.

Ezt hallottuk . . .

Dr. Kindler, a hírneves zsidó kar-
mester, a washingtoni Szimfonikus
Zenekar alapítója és vezetője kapott
megbízást a modern USA zeneszer-
zők műveinek Latin-Amerikába való
bemutatására.

*A zsidó palesztinai katonák meg-
gyorsított leszerelésének költségére
havi 175.000 fontra lesz szükség öt
hónapon keresztül. A Jewish Agency-
nek sikerült erre az összegre alapot
találni.*

העובד



Az aratás ünnepe a múltban és a jelenben

*Házorim b'dimá B' rina jikeoru
Ahik könnyet vetettek örömet aratnak.
(126 zsoltár.)*

A zsidó ünnep kifejezésre jutatta a különböző korszakokban a zsidó nép nemzeti, társadalmi, szociális és gazdasági helyzetét. Az ünnep hú képet nyújt a történelemről, melynek fejlődésében az ember, mint kollektív, nemzeti, vagy osztályi erő vesz részt és minden korban változásokon megy keresztül, tehát állandó fejlődésben van.

Az ünnepekben kifejezésre kell jutni kívánságainknak és akaratunknak. Mi chalucok és szocialisták vagyunk és nem elégedhetünk meg azzal, hogy ugyanúgy ünnepeljünk, mint apáink, a galuti gettó zsidói, hanem a magunk módján kell ünnepeelnünk, az új kornak megfelelően, amely a galuti hosszú álomból felébredve, új, egészséges életet készít elő. És minthogy a természethez közeledünk, az ün-

nepekben is valami újat fedezünk fel, felismerve annak mezőgazdasági alapjait.

Majd ha a zsidóság teljes egészében visszatér a természethez és mezőgazdasági életéhez, akkor ünnepeink is visszanyerik eredeti értelmüket.

Ambár a galuti szétszóratásban is igyekeztek apáink jellemezni az ünnepek természeteti jellegét — pl. Pészachkor harmatért könyörgünk, Savuotkor zöld ággal díszítjük szobáinkat s hogy szintézist vonjunk a Tóra és a természet ünnepe között, magát a Tórát is virágokkal és zöld levelekkel díszítjük. De mindez meg sem közelíti az ősrégi ereci „első termés bemutatása” ünnepét. A Talmud érdekesen és színesen írja le, hogyan vonultak fel a zsengek áldozatának bemutatására: „Hatalmas tömeg hömpölyög Erec útjain Jeruzsálem felé. Kalászokat, pom-

pás gyümölcsöket, az első termés legjavát viszik Jeruzsálembe, oda, ahol az egész ország zsidósága összegyűlik, hogy kollektíven ünnepeljen. A menet élén a király haladt, körülötte és mögötte a daloló, táncoló, boldog nép. Ezen a napon mindenki örül, nincs úr és szolga, nincs szegény és gazdag, általános az öröm és mindenki egyformán osztozik e napon a föld adományaiból."

És most újból Erec Jiszraelben ünnepeljük azt a földet, amelyet a mi chalucaink tettek termékenyvé 2000 éves elhagyatottság után. A munkásember most is mint a multban, elviszi első termését, kezemunkájának és termőföldjének új eredményét. Igaz szívből ünnepel, mert az ott bemutatásra kerülő gyümölcs ékes bizonyítéka verejtékes, életét feláldozó munkájának, amely a földből az eredményeket kihozza. Hálát ad a munkának és reményeket ébreszt a jövő termésre.

A Savuot, amely beköszönt hozzáunk a nemzeti gyász, a szőfira napjai után, amikor Rabbí Akiba tanítványai, akik a zsidó népi gondolatért áldozták fel életüket, új örömeiket és reményeket hirdethet, felvidítja a lelkünket és biztosságban indulunk neki az új munkaszakasznak, az új földek meghódítására Erec Jiszraelben.

A Savuot mezőgazdasági és népi motívumai mellett, a zsidó nép kultúrünnepé is. Mert Izrael népének visszatérése a természethez és munkásnéppé válása következtében nem hanyagolta el azt a feladatát sem, amelyet a könyv

népének kell teljesíteni. Kétségtelen, hogy a Tóra volt az első kulturális törekvés, amely univerzálisan etikai alapot adott az emberiségnek. Nem lényeges, hogy mi most hogyan képzeljük el a Tóra-adást. A Szinaj-hegyi kinyilatkoztatással, vagy pedig egy hosszú fejlődés eredményeképpen, de azzal tisztában kell lennünk, hogy a zsidó kultúra állandó fejlődési folyamata volt és a magas színvonalú görög kultúrával szemben is meg tudta állni a helyét és végre etikai befolyást tudott nyerni az egész világ kultúrájára. A náciizmus sem a „sajátságos életformájáért" akarta kiirtani a zsidóságot, hanem főleg azért, mert ezt az etikai tant adta a világnak, amely egészen a mai modern szocialista világrenddé fejlődött.

A keleti világban, ahol alig, sőt bátran mondhatjuk, teljesen ismeretlen volt a szocialista szemlélet és gondolat, a Biblia vitte ezt mindenhol bele a köztudatba. Az óskori zsidóságnál — földművelő néplévén — a szocialista gondolat legtöbbször földműveléssel kapcsolatos törvényben jelentkezett.

Sok év telt el addig, míg az áttöréskorradalmi változás lépett a világrend életébe, hogy a munkás is ember és végre szabályozták a munkaidőt és bevezették a hivatalos pihenőnapot. Ez pedig akkor történt, amikor a zsidó nép már régen hirdette és megtartotta a Sabbatot, az egész emberiség pihenőnapját, amely nemcsak az embernek, hanem az állatnak is pihenésül szolgál a Biblia törvényei szerint.

A földdel kapcsolatban egyéb-

ként számos más olyan törvény létezett, amely a legmodernebb szocialista ideológiák alapjául is szolgálhatott. Így az a törvény, mely szerint „a földet nem lehet örökre eladni”, mert a föld Istené, a népe, a közössége. Ezért a földet mindenkinek művelésre adták át és a föld termése azé, aki megművelte. Ha valaki testi gyengeségével fogva képtelen volt a föld művelésére, akkor „leket, sikha, péa“-han, az aratás hulladékaként a mező szőlén ottelejtett kévében részesült. Tehát, ha egész primitív formában is, de mégis modern szociális törvények voltak ezek. Hiszen nem tagadható, hogy Marx, Lassalle és mindazok, akik résztvettek a modern társadalmi rend doktrínáinak kialakításában, a bibliai és prófétai etikából merítettek, mint ősforrásból. Ebből alakult ki azután különböző reformokon keresztül a modern társadalom szemlélete. Különösen érdekes ez akkor, ha megállapítjuk azt a tényt, hogy az őkelet törvényeiben éles és széles különbségek vannak az úr és rabszolga, szegény és gazdag között és az akkori társadalom csodálkozva vette tudomásul mindazt, amit Izrael az egész emberiség részére mint erkölcsi alapot kívánt megteremtteni. A felebaráti szeretetet, amelyet a Talmud szerint Rabbi Hillél egy, a zsidósághoz csatlakozni akaró pogánynak, mint a zsidóság alapját nevezte meg, mondván, hogy a zsidóság egész tana ebből a törvényből áll: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat — a többi törvény csak ennek kibővítése.“ Szocialista ideálok ezek, amelyek

megvalósulásáért évezredek óta el nem lankadó erővel harcol az emberiség jobbik része.

A Savuot a békének is ünnepe. Bialik, nagy költőnk megmagyarázta azt a zsidó népszokást, hogy Savuot ünnepén miért esznek tejes ételeket. Valamikor ősi időben — írja a Halacna v'agada című tanulmányában — örök civakodás volt a pásztorok és földművesek között. Ez a civódás Kain és Ábel idejére vezethető vissza. Kain megölte Ábelt, mert annak juhait az ő mezejének kútjából ittak. A földművesek vitáztak afelett, hogy ki használhatja a mezőnek kútját, ők öntözésre vagy a pásztorok nyájuk itatására. Úgy látszott, hogy a civódás sohasem ér véget, míg eljött az aratás ünnepe a Savuot és meghozta a békességet. Elhatározták, hogy nem civakodnak és ennek megpecsételésére olyan ételeket készítettek, amelynek előállításához pásztorok és földművesek egyaránt járultak hozzá. Az egyik adta a tejet, a másik a gabonát.

Legyen számunkra ez a Savuot ünnepe emlékeztető a földre, a népre, a szocialista igazságok feltétel nélküli hirdetésére és a világbékére. Legyen számunkra szimbólum, amely példázza a zsidó nép földdel kapcsolatos etikai programját, valamint a szocialista igazságok megvalósításáért és az örök béke ideáljáért folytatott célkitűzés elérését. Legyen ébresztő szózat a zsidóságnak, hogy száját országába kell visszatérnie, ahol ősi földjét műveli és egészséges emberként élhet.

Barnch

Ben Jisáj:

Svuot Tel Avivban

Hetek óta készültünk már a zsengek ünnepére. Ástunk, vetettünk és gyomláltunk saját földünkön, meg az iskola kertjében. Örömet és gondot okoztak nekünk a fiatal hajtások. Mennyi mindenre kell az embernek gondolnia! Hogy a madarak meg ne egyék, hogy a nap el ne égesse, hogy a szél ne törje! Milyen türelmetlenül vártuk a napot, mikor végre átnyujthajuk, a mi saját zsengeinket a Keren Kajemeth Le-jiszraélnek hálaból, hogy földet adott nekünk.

Tel-Avivban a Jarkon-folyó mellett van a stadion. Ott lesz a nagy ünnepély. Már az előző este feldíszítette növérem kosarunkat szalagokkal. Az izgalomtól egész éjjel nem tudtunk aludni. Aliq, hogy felkelt a nap már, kint is vagyok a kertben, a legszebb gyümölcsöket és a legfrissebb zöldséget tépem le és gondosan a kosárba teszem, a harnatcseppek még rajtuk csillognak. Az iskola udvarán megyek, ahol a gyerekek már sorban állanak. Elindulunk. Elöl menetel a zenekar, a stadionhoz vezető út tele emberekkel és kocsikkal, kék-fehér zászlók lengenek minden házon, s amerre csak néz az ember: gyerekek, gyerekek, gyerekek.

Közről és távolról jönnek tanítók vezetésével, megrakodva gyümölcssel és friss zöldséggel teli kosarakkal: kalitkát hoznak, bennük madarak, ölkben fiatal báránykák. A falvak gyermekei kocsin jönnek. Furulyával, dobbal és trombitával vonulnak fel.

Most elérkezünk a stadionhoz. Messziről látszanak a bejárat fölé írt bibliai mondat betái: „A hetek ünnepén mutasd be gabonád első termését”. A stadionban hét kapu áll a termés hét fajtájának megfelelően, gabona, árpa, olaj, szőlő füge, gránátalma és méz. Ezek a termények, melyekre Izrael már a bibliai időkben is büszke volt. Minden kapu felett egy zöld zászló leng, a nagy térség közepén egy nagy emelvény: az oltár a zsengek számára, kalászokkal feldíszítve hét csoportban vonulnak fel a gyerekek a hét kapun. Azután ott állunk sűrűn egymás mellett a nagy térségen és boldogan nézzük a közönség tömegeit, akik nagy körben ülnek és együtt örülnek velünk.

Most hirtelen éles trombitahang hangzik az oltár felől. Majd hét újabb hang követi a kapuk felől. Most felhangzik a középről: Salom Alechem: béke veletek. Ezer torokból hangzik a válasz: Elechem hasalom. Hét úton közelednek a csoportok a közép felé, mikor mi is odaérünk az oltárhoz, meghajlunk, meglengetjük kosarainkat és így szólunk:

„Itt van a mi földünk első termése, Izrael földjének zsengeje. Azután énekeljük a 123. zsoltárt: „Akik könnyel vetnek, örömmel aratnak...” És visszatérünk helyeinkre.

Az oltár tele országunknak, kertjeinknek, földjeinknek, gyümölcsfáinknak, szőlőhegyeinknek legszebb adományával. Mind itt vannak.

Messziről felismerjük mindnyájan
kosarainkat a szalagok ríktó színéről.
Szárnyasok, galambok és báránvkák
sétálnak az oltár körül és csipkednek
a zsengeből. A gyermekek ijjonganak.

Még egy órahosszat tart az ünnep:
vidám játékokkal, énekkel és tánccal
telik az idő. Este visszamasírozunk a

városba. Nemde olyanok vagyunk, mint
a mi őseink, akik Judából, Somronból,
Galileából a jeruzsálemi templomba
vonultak a zsengek bemutatására?

Azután mindenki visszatér a nehéz
munkához, de a szorgalom áldása ra-
gyogott az arcokon.

Bialik:

Tavaszi ének

Új szellők járnak, kiderült az ég.
Sugárruhát ölt a kék messziség.
A hegyen tavasz hírnökei állnak,
Minden harmatcsepp ragyog, mint a csillag,
Rügyek fakadnak, selymes bimbók nyílnak,
Köröskörül tavasz. Új szellők járnak.

Még nem tört ki az ujjongó sugár,
A dal csak halkán ágról-ágra száll,
Csak lassan, lágyan terjed szende fény.
De hirtelen, majd minden vágy föléled,
Kicsattan nagy, hatalmas, ifjú élet,
S szent erők vívnek, csodák mezején.

S mily édes a fény! mily édes a szél:
Mosolygó arcok, mindenki remél,
Amerre nézel, feléd szem ragyog,
Dús aranyszálak mindent összefonnak,
Fehér virág tüzes pirosba olvad,
Boldogság, ifjúság száll szertesét.

És lassan nyílnak, mint fehér virágok,
Szivemben is a régi vágyak, álmok,
Tavasz szelétől elfutnak az árnyak,
Fekete kétség borongott lelkemen,
Csillogó könnyeimmel elkergetem,
Köröskörül tavasz. Új szellők járnak.

A kritika jogán

Az American Jewish Committee kérdez

- mi felelünk

Dr. Klár Zoltán és Dr. Hevesi Ferenc ragyogó tevékenységéről

(A társadalmi megbékélés egyesületében dr. Hevesi Ferenc egy levelet mutatott be, amelyben az American Jewish Committee érdeklődik a társaság működéséről.)

A kunmadarasi gyalázatos pogrom alkalmából egy illegálisnak bélyegzett „zsidó” társadalmi egyesület néhány nappal ezelőtt emléktisztiszteletet rendezett a dohányutcai templomban.

Az istentisztelet befejezése után a felelőtlenül felizgatott és fellázított tömeg kivonult az utcára és tüntetésbe kezdett. A nagy feltűnést keltett akcióval kapcsolatban érdeklődtünk különböző fórumoknál, ahol az ügy előzményeiről a következő felvilágosítást nyertük. Néhány hónappal ezelőtt, amikor Klár Zoltán visszatért Mathausenből és úgy látta, hogy a demokratikus rendszerű Magyarországon nem adódik mód számára, hogy a „Társadalmunk”-hoz hasonló módszerekkel karriert csináljon, a zsidó közélet fórumán jelent meg, ahol előbb mint hazajoyzatali kormánybiztos szeretett volna megfelelő pozícióit nyerni, de minthogy e kísérlete sikertelen maradt, a mentalitásához legközelebb álló budapesti pappal, dr. Hevesi Ferencsel egy szé-

les alapokon nyugvó zsidó társadalmi szervezet megalakítását szorgalmazta, amelyben maguk köré gyűjtötték az asszimiláns és kapitalista zsidóság egy rétegét.

A szervezet első időben csak nagyon csendesen és mértékletesen dolgozott, később azonban egyre nagyobb igényekkel lépett fel és a magyarországi zsidóság asszimiláns részének hivatalos szerveként adta ki magát.

Igy azután bizonyos összeköttetések révén sikerült kieszaközölniök, hogy a magyar rádióban hetenként egyszer vallásos előadásokat tarthassanak a szervezet rendezésében. Később itt, ott is feltűnt az egyesület tevékenysége nyomán egy-egy deklaráció, amely ha nem is mindig tökéletesen fedte a zsidóság érdekeit, de jó alkalom volt arra, hogy a szervezet vezetőinek szereplési vágyát kielégítse.

Az ominózus tünetést megelőző napokban már odáig merészkedtek, hogy egy, az UNRRA-bizottság által összehívott értekezletre bizonyos misztifikáció révén nem a hivatalos zsidó szervezetet, hanem dr. Klár Zoltánt hívták meg, mint a magyarországi zsidóság hivatalos képviselőjét. Mindezek után az egyesület vezetői már valóban úgy érezték, hogy ténylegesen ők a

zsidóság képviselői Magyarországon, csupán az általuk képviselő zsidóság széles tömegeinek bekapcsolása hiányzott.

Az egyesület morális gátlásokkal nem rendelkező vezetői a kunmadarasi pogrom áldozatainak emlékét alkalmasnak találta, hogy önző és sötét céljaikra felhasználja. A hitközség vezetőségének állítólagos tudta nélkül, de ugyanennek nevében több helyütt eljárta, hogy az üzleteket a zsidó kereskedők a gyász jeléül a szombati napon zárják be, azután az újságok és rádió útján közhírré tették, hogy a társadalmi megbékelés jegyében emlékestiszteletet tartanak. Szombaton délelőtt azonban a dohányutcai templomban összegyűlt tömeg azt tapasztalta, hogy a megbékelés helyett az ellentétek demagóg módon való kiélesítését szorgalmazták, egyben pedig a zsidóság újabb felajánlását idegen érdekek szolgálataiba.

Ezt az isteniszteletet tartotta Klár Zoltán alkalmasnak arra, hogy a templomban hangos szóval fejezze ki elégedetlenségét a hitközség mai rezsimjével szemben, amelynek sürgős megbuktatását ajánlotta és amikor Herskovits FABIÁN a nyitott frigszekerény előtt imádságot mondott, akkor ugyancsak nem mulasztotta el kijelenteni, hogy ezt a rabbit is el fogják söpörni, mert Erec JISZRAELÉRT imádkozott.

A templom áhitatához nem méltó tumultuózus jelenetek után dr. Hevesi Ferenc főrabbi továbbfolytatta prédikációját, majd be-

fejező szavaiban kijelentette, hogy a munkaszolgálatosok részéről felhívást kapott, mely szerint a tömeget tüntető felvonulásban akarják az illetékes minisztérium elé vezetni s bár ő nem tartja helyesnek ezt a módszert, mégsem tud ellenállni annak, hogy néhány szót ne beszéljen erről a kérdésről.

Az utóbbi napok eseményei folytán amúgyis felizgatott és elkeseredett tömegnek mi sem kellett egyéb és könnyen lett a beugrítás áldozatává. A templom előtti téren tüntető felvonuláshoz sorakoztak, majd elindultak a főváros néhány főútvonalán.

Utóbb derült ki az, hogy a munkaszolgálatosok szervezete állítólag nem is kérte Hevesi főrabbit e felszólítás közreadására. Az is kiderült, hogy Klárék az egész felvonulást csak azért szorgalmazták, hogy ezzel mintegy a magyarországi zsidóság egyedüli védelmezői és gerinces harcosaiként szerepeljenek. A tetszetős külső mögött természetesen csakis sajátos érdekeik szerepeltek, mert hiszen multbeli tevékenységüket figyelembe véve, semmi egyebet nem is tételezhetünk fel róluk, minthogy ez alkalommal is csak önös érdekeik szolgálatába állították a tömeget.

A hatalom után minden eszközzel kapaszkodó embereknek egészen közömbös volt az, hogy e tüntetésnek milyen következményei lesznek különösképen azoknak a rétegeknek számára, akiket állítólag ők képviselnek, t. i. az ittmaradó zsidóság számára.

A Klár—Hevesi-féle társaság tüntetésének egyedüli eredménye

az volt, hogy az Országos Iroda és a Magyar Cionista Szövetség által vasárnap délutánra tervezett méltóságjeljes demonstrációt kénytelenek voltak lemondani.

A főpap és nőorvos társadalmi egyesülete a zsidó tömegek megszédítése utáni napon székházavató nagygyűlést rendezett, amelyen a társadalom minden rétegének előkelőségei résztvettek — a zsidóság képviselőinek kivételével. Ott volt a székházavató ülésen Mindszenty hercegprímás kiküldöttje is, aki csak nemrégiben, ugyancsak a hercegprímás nevében jelentette ki az Egyesület vezetői előtt, hogy a társadalmi megbékélés ügyében kiadandó felhívást a katolikus egyház mindaddig nem írja alá, amíg a zsidóságnak jövőtételi követelései vannak. Klárék azonban ügylészik, fontosabbnak tartották, hogy egyesületükről a Magyar Nemzetben úgy lehessen írni, hogy ennek címe ez legyen: A hercegprímás üzenete a zsidósághoz — mint azt, hogy a zsidóság érdekeit megvédjük.

Ez a Magyar Zsidók Társadalmi Egyesülete által rendezett ominózus tüntetés szomorú történetének háttere.

A Hevesi—Klár-féle társasághoz semmiféle megjegyezni valónk nincsen jelen pillanatban. Annál kevésbbé, mert mi már régen megmondtuk velük kapcsolatban a véleményünket.

A zsidóság hivatalos szervei felé azonban lenne az ügygel kapcsolatban néhány kérdésünk.

Vajjon gondolkoztak-e a szombati tüntetés óta a hivatalos vezető körök azon, hogy milyen különbség volt az asszimiláns rétegek felvonulása és a cionista ifjúság szervezett demonstrációja között, amit a Zeneakadémián tartottak és ahol például egyetlen intézkedés elegendő volt arra, hogy a cionista fiatalok fegyelmezetten és késlekedés nélkül elhagyják a karzatokat.

Vajjon gondolkoztak-e a hivatalos körök azon, hogy érdemes-e kétkulacsos politikát folytatni, vagy helyesebb, ha az ember nyíltan, becsületesen kiáll a felfogása mellett és azt minden kétséget kizáróan leszögezi.

Vajjon hogyan lehetséges, hogy ezt az alapszabályok nélkül működő egyesületet káros tevékenységével a zsidó élet vezetői idáig engedték fejlődni, holott nyilvánvalóan tudtak működésükről és célkitűzéseikről, mert az a legnagyobb nyilvánosság előtt játszódott le.

És végül vajjon tudnak-e felelni az illetékes körök arra, hogy miért csak Klár Zoltánt állították az ominózus ügygel kapcsolatban pellengérré és miért nem merték nyíltan megmondani, hogy kik voltak ebben az ügyben a „Társadalmunk” egykori szerekstőjének, a zsidó társadalomellenes akcióban segítőtársai?

Dunántúli siratódal

Tiszán innen, Dunán túl . . .

Lassú döcögéssel járom a Dunántúlt. Győr, Sopron, Szombathely, Székesfehérvár, Keszthely.

Egykor — két évvel ezelőtt?! — virágzó községek, értékes zsidó rétegek szülő- és munkahelye. Ma pedig? . . .

Győr . . . öt és fél ezerből megmaradt hat és félszáz: 12%. A többi jeltelen tömegsírban a Don mellett, a német halálgyára² gázkamráiban, a krematóriumokban, a Lagerek melletti erdős rengetegben.

A visszajöttek felejteni akarnak. Akarnak és tudnak. Üzlet, üzlet, lőtásfutás, rohanás a profitért. A pénzért. Nem történt semmi. Csak rossz álom az ártatlan halottak kísértetkaravánja. De azért menekülünk előlük.

Hová, mibe? A léha, üres, tartalom — és érték nélküli üzletezésbe. Megszűntek a sorskérdések, feloldódtak a kínok és kételyek.

Mába merülni, tegnapot elárulni, holnapba üres szemmel és üres szívvel meredni: ebből áll kevés kivétellel a megmaradt dunántúli zsidóság.

Nem lehet felrázni, nem lehet egyenesbe lendíteni, előre indítani, mert nem érdekli semmi. Se szocializmus, se cionizmus, se a kettő szintézise, nem érinti, nem súrolja. Hiába hirdetjük beszámolóinkat. Hiába harangozzuk, hívjuk beszélgetésre, viták, vélemények meghallgatására. Üres, árva az előadóterem.

A megmaradt 12%-ból alig 10%, tehát 600 lélekből mindössze 50 a kíváncsi, az érdeklődő.

A Joint ebédlőjét ellepték, a segélyért rendre jönnek, kritizálnak, követelnek.

De vajjon miérei?! Milyen érdekünk, milyen jogaimuk alapján ilyen igényesek? Mit gondolnak, éreznek, tesznek a zsidóságért, a zsidósággal? Se hitük, se népi öntudatuk, se oszályszemléletük. Üres térben koválygók, lelketlen, önző csoportcskák. Hús-vér halott se reg. Ahányan annyi felé húznak, huzakodnak. Jeremiás próféta ostorát érdemlik. A pusztulás és halálharang rájuk kondulását várhatják . . .

Ki a felelős ezért a sivár, vigasztalan életért?

Nemcsak a nyáj, amely hazaverődött és vergődött, hanem a hivatalos zsidóság gerinctelen, puha politikája is. A felelős tényezők még mindig álmokképeket kergetnek, nőegyletet-hitközségesdit játszógnak, cim-rangkorság kispolgári délibábjának buvóletében ájufóznak. A megmaradt zsidóság eszme- és hitszegénysége arra kötelezi a Legfőbb Vezetőséget, hogy a hitközségekből népközösséget teremtsenek. Zsidó népi önrzettel, Cion és Erec utáni sóvárgást és megvalósulást. Erec-centrikus közéletet és közszellemet; sajtóban, könyvben, a rádió ájtatossági lelki-klinikáján, magánéletünkben.

A galuti korslelkűséget, az degen szellem maimolását, a részleges és elködösített asszimilációt

számoljuk fel és legyünk végre és végérvényesen zsidók. A magaraszmeált és felszabadult zsidó nép hüggetlen és öncélu fiai.

Tiszán innen, Dunán túl...

Bedöcögtem a dunántúli nagyvárosokat. Vigasztalót, megnyugtatót alig találtam. De mégis...

A nagyon meglítzedelt ifjúság nem vezett el. Számban szegények, de szívben gazdagok. A fehérvári, keszthelyi ifjúság...

Aki eljött, annak tűzhen égelt a szeme, megfeszült a karja és a szája öntudatlanul is fogadalmat sóhajtott: „Erebe megyünk. Országot építünk“. Vigyázunk a nagyon csekély maradékra és mindent elkövetünk, hogy mögöttünk

meneteljenek és megint eljussanak, mint egykor őseink, az Igéret és Megvalósulás földjére.

És nem mondunk le a felnöttekről sem. Mint Sziszifusz, száz és ezerszer meggörgetjük a követ, amivel összetörjük a közénk meredő közöny és üzletezés kemény kergét. És ha kell, akarathoz ellenére is, neveljük és az ereci életre éretté tesszük őket.

A hivatalos zsidó tényezőktől pedig elvárjuk, hogy hitközségesdi és „köved-hajhászás“ helyett bekapcsolódna ebbe az építő és alkotó munkába és a népközségek megteremtésével rálépünk a Galuth teljes felszámolásának dicőségés útjára.

Jicchák Karni

Ezt írja az angol sajtó a Vegyesbizottság jelentéséről

A Tribune írja: Palesztinában könnyen zavargások adhatják elő magukat, akkor is ha sem a zsidók, sem pedig az arabok nem kívánják azokat. A palesztinai arabok zavargásokat fog-nak előkészíteni, ha úgy fogják érezni, hogy a brit politika határozatlan és nem tud választani Kairó és Westminster nézetei között. Másrészt az is bizonyos, hogy abban az esetben, ha rövid időn belül nem történik brit részről döntés, az életben maradt zsidóknak, táborokból Palesztinába való szállítására. A zsidó védelmi szervezet úgynevezett Haganah segítségével a legnagyobb arányú illegális bevándorlás fog megindulni. Szakértők tanuvalomása megállapította, hogy katonai hadviselés nélkül a Haganah nem szerelhető le.

Gyors és közelifogható cselekedetre volna most szükség a munkáskormány részéről. Truman elnök kérte, 100.000 zsidó bevándorló részére certifikát kiadását azzal, hogy beleegyezett közös angol-amerikai bizottság kiküldésére és hogy szívesen fogadta a bizottság jelentését, kötelezettséget vállalt az Egyesült Államok kormánya részére. A munkáskormánynak joga van hozzá, hogy kérje ennek a kötelezettségvállalásnak politikai, diplomáciai és esetleg pénzügyi segítség terén való teljesítését. Ez a brit kérés azonban egyben határozott, nagy részben a bizottság javaslataira alapított brit-palesztinai politikát is kell, hogy jelentsen. A munkáskormány sem becsülete, sem pedig biztonsági érdekei szempontjából nem várhat tovább.

Az *Economist* írja: A palesztinai jelentéshez fűzött magyarázatok meglehetősen zavarosakká váltak. A vita heve közben elfeledkeztek a bizottság eredeti célkitűzéseiről és a közép-európai táborokban hagyott zsidó menekültekről. Ellentétben a brit és amerikai lapokban megjelent némelyik heves és felelőtlen bírálattól, az Arab Liga és a Jewish Agency hivatalos szószólói megszívlelendő mérsékletet és nyugodtságot tanúsítottak. Mindketten a türelmet és erőszakos cselekedetektől való tartózkodást javasolták, míg kiderül, hogy mi a brit kormány álláspontja és valóban bár heves arab tiltakozásra került sor, nem történtek orvosolhatatlan cselekedetek. A palesztinai arab sztrájkot péntekre az arab nihenőnapra rendelték el, hogy minél kevesebb zavart okozzon.

Az *Observer* írja. Mint megbízható helyről jelentik, Ernest Bevin az USA külügyminiszterével Brynessel az Angol-Amerikai Bizottság Palesztinára vonatkozó javaslatainak a tárgyalása során jelentős haladást ért el.

Walter Ettinghausen (Jeruzsálem):

Reád van szükség Erecben

Palesztinának megvolt a maga alija-hulláma: Oroszországból, Németországból. Ezek a Jisuv történetének egy részét képezik és mint történelmi erők, hatásukat a mai napig is éreztetik. A társadalmi életet, építkezési stílust, politikai irányzatot, üzleti világot, munkásszervezést, mind érintették azok a gondolatok és cselekvés-

Két főkérdésről van szó:

1. Hogyan lehetne az arabokkal és zsidókkal való tárgyalásokra egységes angol-amerikai diplomáciai frontot létrehozni.

2. Hogyan lehetne a javasolt rendelkezéseket végrehajtani, mint tájékozott washingtoni körökben megállapítják, hogy az amerikaiak készek a menekültek letelepítésére és az arabok megsegítését szolgáló rendelkezések végrehajtására komoly kölcsönt rendelkezésre bocsátani. Az amerikai katonai hatóságok pedig terveket készítenek elő az európai táborokban levő menekülteknek gyors Palesztinába való szállítására. Gondoskodnak szállítási eszközökről, hajókról, a Palesztinába való letelepítés már a zsidó és kormányhatóságokra várta.

Nem lehet azonban még határozottan tudni, hogy mikorra várható a brit kormánynak Palesztinára vonatkozó nyilatkozata. A parlamenti munkáspárt valószínű legközelebbi ülésén megvitatja azt és mint azt a jelek mutatják, sokan fogják sürgetni a gyors döntést.

szokások által, amelyeket az egymást követő bevándorlók hoztak magukkal. Akár tetszik a keleteurópai letelepülők öregebb generációjának, akár nem, kétségtelen, hogy a Németországból 1933—1939 közt bevándorolt újonnanjövők mély hatást gyakoroltak a Jisuvra. Ezt mindenki tisztán látja, aki összehasonlítja a jelenlegi

és mondjuk 12 évvel ezelőtti országot.

A mostani alija, melyben sok az illegális, sokkal kevésbé homogén, mint a korábbi csoportok. A jelenleg Európából jövő férfiak és nők vagy egy tucat országból érkeznek és csak abban egyeznek meg, hogy mindnyájan zsidók és a Hitler-terrort mindnyájan kitapasztalták. Alig van egyöntetű csoport, amely most Európából érkezik. Közös nevelési, tanulmányi, kulturális és nyelvi háttere ma csakis egy angol nyelvű országból való csoportnak van.

Magam, mint új bevándorló Angliából, azt tapasztaltam, hogy mint valami furcsa példányra tekintenek rám, csak azért, mert az angliai jövevény, ritka madár Palesztinában. A Jisuvban sok ember azt hiszi, hogy Angliából és az Egyesült Államokból sosem érkezik alija. Ez a nézet az ellenkezője annak, amit Angliában gondolnak, vagyis, hogy a palesztinai bevándorlás a menekültek és bevándorlók részére van fenntartva. De ha az emberek megszokják annak a gondolatát, hogy valóban Angliából jöttem, akkor szokásos kérdésük ez: „Vannak ott sokan tehozzád hasonlók? Jönnek még sokan Angliából? Ezt reményteljes hangon mondják, különösen az orosz és német zsidók.

Az angol alijának nagy jövője van. Persze, nem szabad azt képzelni, hogy ezt azért várják oly szívesen, mivel „angol”, hanem azért, mert

olyan országból jönnek, melyben nincs kényszerhelyzet a kivándorlásra. A kívánság ezzel szemben ez: Kemény munkát várnak tőle és hogy olyan gyorsan héberesítse magát, amint csak lehetséges. Az elhéberezés processzusa nem oly könnyű dolog. A piaci, vagy utcai hébert nem nehéz megtanulni. De ez nem egészen elegendő. Sok olyan van a héberben, amit egy egyszerű ember, átlagos tehetséggel és kevés idővel sohasem tanulhat meg Palesztinán kívül. De lehetséges megszerezni a héber nyelvtan komoly alapjait, akárhol is van valaki.

A Palesztinában használt héber nyelv „minősége” roppant váltakozó. Nem ritka, évekig vidéken lakó, folyékonyan héberül beszélő embereket hallani, akik meglepő nyelvtani hibákkal beszélnek. Ha valaha is tisztában voltam a héber nyelvben való gyengéséggel, most ezt annál inkább tudom, hiszen csak a mindennapos használatban tudja meg az ember, hogy mennyi gondolatát képtelen kifejezni.

Feltéve, hogy az elhéberezítés terve sikerülni fog, előttem van egy kérdés: miként lehetne hatni az angliai zsidókra, hogy az alija kérdését komolyan megfontolják. Meg vagyok róla győződve, hogy ez meg is fog történni. Ennek sikere attól a szellemtől függ, amellyel azt keresztülvizsik.

Chaverjaink megteremtették a közvetlen kapcsolatot Erecce

Tel-Aviv, 1946 május 23.

A Magyarországi
Haoved Mozgalomnak,
BUDAPEST.

Chaverim Jekarim!

Március 26-án irt leveleteket megkaptuk és tartalmának nagyon örvendtünk.

Biztosak vagyunk abban, hogy azok a kapcsolatok, amelyek mozgalmatok és a mi kibucaink között fennállnak, nemcsak eszmei felfogásból erednek, hanem a mozgalom sajátos természeténél fogva gyakorlati szempontokból is. A Kibuc Meuchad a cionista szocializmus megvalósításának eszköze Erecben és nem szab korlátokat magának sem politikai pártok, sem társadalmi szempontok irányában. Az egyetlen kötelezettség a kibuci megvalósítás, az erעי letelepülés, a nagy Komuna (kollektiva) által, amely nyitva áll minden zsidó ember számára, legyen az fiatal, vagy idős. Ez a felépítettsége adja meg kibucunknak a tömeg- és népi jellegét. Eppen ezért vagyunk biztosak abban, hogy a kapcsolat, amely közöttünk és közöttetek fennáll, nem átmeneti, hanem az idők folyamán még csak kimélyül majd és meg is erősödik.

Első kvucátok — bizonyára tudtok már róla — Tel Jozseiben állomások. Az utóbbi napokban találkoztam kvucátok két chaverjával, Parnesz és

Klein chaverral, hallottam tőlük részleteket mozgalmatok fejlődéséről és problémáitokról. Beszámoltak az 1945 októberében megtartott első és 1946 februárban megtartott második műcátokról.

Minket egyáltalában nem lepeit meg, hogy egyes erעי tényezők akár itt, akár amott milyen álláspontot képviselnek, illetőleg tanusítanak irányotokban. Egy olyan mozgalom, mint a tietek, amely magasba emeli a szocialista cionisták zászlóját, amely egybeforr a kibuci eszme megvalósításával, a Kibuc Meuchad útján, természetes, hogy csak nehézségek és akadályok között építheti útját. Nem kételkedünk affelől, hogy erőfeszítéseitek győzedelmeskedni fognak. Kvucáitok segítségével, amelyeknek száma gyarapodni fog Erecben és a mi nagy kibucunk segítségével meglesz a mód arra, hogy segítségetekre legyünk. Megállapítható az a tény, hogy chaverjaitok már érzik magukban azt az erőt, amely fokozni fogja a befogadás tempóját. Itt letárgyaltuk azt a kérdést is, hogy a kibucban állíttassák fel egy Liskat Hakeser, amely állandó összeköttetésben álljon veletek és azokkal a kvucáitokkal, amelyek Erecbe készülnek jönni. A kvucában ideiglenesen egy bizottságot alakítanak, amely hivatva lesz a kvuca belső ügyeivel foglalkozni s addig, amíg az újabb alijázó kvucák nem érkeznek meg, ez az

ideiglenes bizottság lesz a Merkaz Hakeser, a kibuc mazkirutja és a Galut közölt. Az a határozott megállapításunk alakult ki, hogy a magyarországi Haavéd rövid időn belül fontos része lesz a Kibuc Meuchadnak és új szintet fog adni ennek az amúgyis sokszínű szívárványnak.

Hogy az itteni helyzetről is némi képet adjak, megírom, hogy a Vegyesbizottság határozataikhoz itt mérsekelt reményeket fűznek. Ugy mondják, hogy az ajánlatok között csak egy van olyan, amely pozitív értékeket képvisel és azonnal aktuális. Ez a 100.000 certifikát kibocsátása, illetőleg az ezzel kapcsolatos alijára vonatkozó előterjesztés. A többi javaslatok mind homályosak és különböző módon, különböző formában magyarázhatók. Könnyen lehet, hogy a kormány ezt is felhasználja majd eszköznek arra, hogy időt nyerjen és elhúzza a dolgokat, ezzel pedig az a célja, hogy meggyengítse a Galutban és Erecben egyaránt az intenzív küzdelmet. Azzal már most is tisztában vagyunk, hogy semmiféle rábeszélésnek nem fogunk engedni és az a kevés pozitívum, amit a bizottság előterjeszt, a mi követeléseinken alapszik és annak a harcnak és erőfeszítésnek az eredménye, amelyet az elmúlt időben oly erővel folytattunk Erecben. E küzdelemnek meglassítása

azt jelentené, hogy még ennek a kívésnek a megvalósításában is csökkentjük reményeinket. Mint a Galutnak, mint az Erecnek elsődendő kötelessége kell hogy legyen erőnk összpontosítása és ki kell hényszerítenünk a 100.000 alija megvalósítását, mint a Fehér Könyv megszüntetésének első lépését.

A csend, amely most uralkodik mindenestre aggodalomra ad okot.

Június 7-én Jagurban a kibuc konferenciát tart, amelyre lázasan készülődünk. A konferencia a borzalmas galuti jelenségek megvizsgálásának jegyében áll majd, éppen úgy, mint a legtöbb Givat Brennerben megtartott konferenciánk. Tudjuk, hogy a Galutot gyors aliják útján sürgősen likvidálni kell. A kibuc meg fogja keresni az utat, amellyel legfontosabb tényezőjévé válik a felszámolandó Galut chaverjainak befogadására.

Részletes beszámolókat várunk életelekről és problémáitokról.

Egyik legutóbbi kiadványunkban megjelent „Kis ABC új chalucoknak” című ismertetés — amelyet egy erecből érkezett könyv nyomán közöltünk — e szerint téves adatokat tartalmazott, mert a Kibuc Hameuchad nemcsak a Mapaj kibuca — hanem abban a két legnagyobb erעי munkáspárt — a Mapaj és az Achdut Haavoda munkásai együttesen helyezkednek el.

Hiteles beszámoló chaverjaink erעי fogadtatásáról

A Tel Jozsef-kibbuc hetilapjának 1946 április 5-i számában olvastuk az alábbi hírt:

Szombaton kaptuk a hírt a kibbuc Mazkirutjától, hogy a Wingate hajó illegálisan érkező utasai közül egye-

sek a mi gazdaságunkban fognak elhelyezkedni. A lakásügyi, az alijaügyi bizottság azonnal elhatározta, hogy fogadtatásukra kiküldi Belach Wild és Samuel Hefter tagokat, akik még vasárnap Haiába utaztak, hogy az

újonnan érkezöket Tel Joszeba indítsák. Gazdaságunk új tagjai vasárnap délután 3 óraker megérkeztek hozzánk. Jövetelük kölcsönösen nagy örömet jelentett.

Ez alkalommal 36-an érkeztek, 11 nő és 25 férfi. Közöttük 8 család. Legtöbben Magyarországról, néhányan más országokból, mint Romániából, Szlovákiából és Lengyelországból érkeztek. Nagy részük magyarul beszélt, néhányan jiddisül és egy volt közöttük, aki héberül is tudott. Mindannyian a Haoved magyarországi munkásmozgalmához tartoztak, amely most mintegy 15.000 tagot számlál.

Az újonnan érkezettek a Szochnutól azonnal ágyakat, takarókat, matracokat kaptak és egyenként 5 fontot szükségleteik idezésére. Ruba- és cipőraktárunk ellátta őket megfelelő ruházati cikkekkel. A kibnc melléjük rendelte Belach Wild és Samuel

Heiter tagokat. Néhány napig pihentek a chavérok, kirándultak és szétnéztek a gazdaságban, a negyedik napra munkára indultak. Csekély kivétellel mindannyian munkások. Szakma szerint a következő kimutatót készítettük róluk:

7 varrónő, 4 szobafestő, 2 lakatos, 3 földműves, 3 kárpitos, 2 tanító és 1—1 szíjgyártó, asztalos, borbély, aranyműves, kádár, cipész, üveges, pincemester, gondozónővér és hatan szakma nélküliek. A szakemberek majdnem mindnyájan foglalkozásukban helyezkedtek el.

Megérkezés utáni harmadik napon, este tartották meg a Chadar Haohelban terített asztalok mellett a fogadóbankettet, amelyet Lipsky beszédével nyitottak meg. Felszólaltak még S. Heiter és az alijázók részéről Parnesz.

Jeruzsálem május 13.

Brit rombolók zsidó bevándorlókat szállító hajót fogtak el, amely 1800 zsidót hozott Romániából. Az alija történetében ez eddig a legnagyobb illegális csoport, amelynek sikerült elérni az országot.

Egy későbbi jelentés megállapítja, hogy a hajó, amely Max Nordau nevét viseli, Konstanzból indult el. A hajó azelőtt a Smyrna nevet viselte.

A brit felderítők május 13-án délután 2 óraker Haifától nyugatra 60 mérföldre fedezték fel a hajót, majd a Jarvin nevű brit őrhajó megközelítette a Max Nordaut és hogy megállapítsák nemzetiségét, felmentek a hajó fedélzetére. A hajón Dávid csillagos zászló lengett és kapitánya azt

mondotta, hogy Haifába szándékszik menni. A fedélzetre kiszállt bizottságot aztán visszavonták és megengedték, hogy a hajó zavartalanul tovább folytassa útját. Egy másik jelentés arról számol be, hogy az esti órákban a hajót bekísérték Haifa kikötőjébe.

Május 14-én jelenti Jeruzsálemből a Palcor-hírszolgálat, hogy a 2000 tonna Max Nordau utasai közül 750 személy Lengyelországból, 450 Magyarországból, 430 Romániából, 120 Cseh-Szlovákiából és 80 Jugoszláviából érkezett.

A haifai kikötőben és szomszédságában — írja a jelentés — ezen a napon emberek ezrei nyüzsgöttek, akik az újonnan érkezettek fogadására

jöttek. A bevándorlók partraszállása, amely a kora reggeli órákban kezdődött meg, nagy örömet váltott ki az odasereglett emberekben. A bevándorlók a Hatikva és más héber dalok éneklése közben szálltak partra Haifa kikötőjében. Innen közvetlenül az athliti táborba vitték őket, ahol

szabadonbocsátásuk előtt néhány napot töltenek el. Az ereci lapok beszámolnak arról, hogy Nagybritannia romániai diplomáciai képviselői rákattak venni a szovjethatóságokat, hogy Max Nordaut ne engedjék kihajózni Konstanzából, azonban kérésük nem járt sikerrel.

A mauthauseni tábor felszabadulásának első évfordulója

Május 4-én és 5-én megünnepelték Linzben a mauthauseni koncentrációs tábornak a szövetséges csapatok által egy évvel ezelőtt történt felszabadítását.

Az ünnepséget a bindermichli zsidó menekült táborban nyitották meg, ahol leleplezték a koncentrációs táborok ismeretlen zsidó áldozatainak sírkövét. Az ünnepségre több mint 200 ember gyűlt egybe és az ünnepség után elénekelték a Hatikvát.

Délután több ezer ember, a mauthauseni tábor volt lakói tartottak felvonulást az összes menekült táborok képviselőinek részvételével. A sor élén a zsidó zászlót vitték, de ott lehetett látni az olasz, jugoszláv, a görög, a lengyel és köztársasági spanyol zászlót is.

Aznap emlékülünnepséget tartottak a linzi színházban, melyen 12 nemzet képviseltette magát. Minden nemzet képviselője a maga nyelvén szólalt fel. Az amerikai katonai és az ausztriai polgári hatóságok képviselői is megjelentek az ünnepségen.

Az egyik zsidó szónok héberül szólva a jelenlevőkhez, kijelentette, hogy egy évvel a táborok felszaba-

dulása után a zsidóság megváltásának végső órája, már nincs messze. Köszönetét fejezte ki Truman elnök fáradozásáért, amelyet a 100.000 zsidó bevándorlónak Palesztinába való bebocsátása érdekében kifejtett.

Másnap a menekült táborok küldtségei felkeresték a volt ebensei koncentrációs tábor. Linzben megrendezett záróünnepség fejezte be az egyéves évfordulóról való megemlékezést.

A felszabadulás évfordulója alkalmából a felszabadított Zsidók Központi Bizottsága táviratot küldött Truman elnökhöz, melyben köszönetét fejezte ki az amerikai hadseregnek a náci zsarnokságtól való megszabadításukért. A távirat arra is rámutatott, hogy még egy évvel a felszabadulás után is, a zsidók táborokban élnek és még nem adatott meg nekik, hogy új életet kezdjenek.

A felszabadított Zsidók Központi Bizottsága örömmel üdvözölte az Angol-Amerikai Vizsgáló Bizottságnak 100.000 zsidó bevándorlóra vonatkozó javaslatát és annak a reményének adott kifejezést, hogy rövidesen Palesztinában való letelepülésüket ünnepelehetik.

A nagyvilágból

A hivatalos Palestine Gazette közli, hogy május 15-től június 14-ig 1500 certifikátot a zsidók és 100 certifikátot a megzsidók részére adnak ki.

A Bournemouthban június 10-én megtartandó brit munkáspárti gyűlés elé terjesztik a leedszi munkáspárti kerület ama határozati javaslatát, hogy a konferencia hívja fel a kormány figyelmét a palesztinai kérdésben elfoglalt álláspontjára. Eszerint ajánlják a Zsidó Nemzeti Otthon növelését és kiterjesztését abból a célból, hogy szabad, boldog és virágzó zsidó államot lehessen alapítani.

A Vaad Leumi (zsidó nemzeti tanács)-nak sikerült koalíciós vezetőséget választani: Dávid Remez és J Ben Zwi lesznek az elnökök. Két helyet meghagytak a Szezárdok részére, akik eddig nem voltak képviselve.

A hősi halált halt Kisch zsidó brigádtábornok unokaöccse, Alaister Roylton Kisch, az angol hadseleg hadnagya vezényli a palesztinai szimfonikus zenekar első koncertsorozatát.

Hederában az Észak-Sharon és Samaria környékbeli elemi iskolák több mint ezer tanulója nagy és sikeres sportünnepeket tartottak Tel-Avivban. — Tel-Avivban május 2-én volt nemzeti sportverseny.

A magyar kormány közelkeleti kereskedelmi konzulátusi központot alapított Haifában és vezetőül egy zsidót, Dán Dezsőt nevezte ki. Dán évek óta aktív cionista, a néptörvényesség tagjaként működött ideig

Az USA külügyminisztérium Bernstein S. Fülöp rabbit — Rifkin H. Simon bíró utódjául nevezte ki, mint a zsidó ügyek különleges tanácsadóját.

A mozgalomból

Jichak Karni szervező körútjáról visszaérkezve, újabb szniffek megalakításáról számolt be. Így Sopronban, Mosonmagyaróváron, Szombathelyen tartott értékes felvilágosító előadásokat a közönyös zsidóság felrázása érdekében. Előadása után minden egyes helyen lerakta mozgalmunk helyi csoportjának alapköveit és elindította azok aktív munkáját.

Látogatást tett többek között Székesfehérvárott és Keszthelyen, ahol már aktív és építő munka folyik. A közeljövőben felkeresi mozgalmunk összes helyi csoportjait, ahol ismertetni fogja az aktuális és mozgalmunkat érintő eseményeket.

Nagy-Budapesti központunk ugyancsak új helyiséget avatott a Nagyuvaros-utcai templomkörzetben, ahol a körzet nevében dr. Salgó László rabbi megnyitó beszéde után Kastner chavérunk ismertette a Haovéd célkitűzéseit.

AZ ARATAS ÜNNEPÉN

Tagjai részére kiadja a Haoved Socialista-Cionista Munkásmozgalom Budapest V., Teleki Pál-u. 8. I. 2. Telefon: 188—461.

Felelős kiadó: Kastner Zoltán

Igazság nyomda, Budapest, Horn Ede-u. 9—11
Felelős nyomdavezető: Falus József



Országos Rabbiképző - Zsidó Egyetem Könyvtára